

V's televisierecensenteam bestaat uit Hanna Bervoets, Gidi Heesakkers, Frank Heinen, Haro Kraak en, deze week, **Julien Althuisius**.

Tv-recensie

JULIEN ALTHUISIUS

Moeder

College Tour geeft een mooi eerbetoon aan een grand dame van de journalistiek: Christiane Amanpour van CNN.

Ze is moeder en een van de meest gerespecteerde journalisten ter wereld. Zo kondigde Twan Huys voor de uitzending van College Tour zijn gast Christiane Amanpour aan in een promo. OPHEF. Hoe durfde Huys Amanpour ten eerste te zien als moeder en daarna pas als journalist? Werd, zo schreef een verslaggever van *EenVandaag* op Twitter, Holleeder destijds ook als 'vader en crimineel' aangekondigd? Ja Twan, vader en journalist, *what the fuck?*

Alleen, Huys had helemaal niet 'moeder' gezegd. Hij zei 'moedig', maar zijn zachte Limburgse g zorgde voor wat verwarring. Je moest wel een beetje ophefgezin zijn om dat te willen horen, maar laat dat maar aan Twitter over.

Overigens ging de eerste vraag die Twan Huys Christiane Amanpour vrijdagavond in de uitzending van *College Tour* stelde, wel over haar moederschap. 'Als je moet kiezen tussen de verjaardag van je zoon en belangrijk nieuws zoals een aanslag?' Amanpour antwoordde lachend dat het wel eens zo ver is gekomen en ze de vijfde verjaardag van haar zoon moest uitstellen vanwege haar werk.

Christiane Amanpour is een begrip in de wereld van de journalistiek

Christiane Amanpour is een begrip in de wereld van de journalistiek. Als oorlogsverslaggever waagde ze haar leven aan de frontlinies in Irak, de Balkan en Rwanda. En als interviewer maakte ze het wereldleiders als Hillary Clinton, Erdogan, Khadafi en Dilma Rousseff ('Mevrouw President, u wordt beschouwd als een van de slechtste presidenten ter wereld') allesbehalve makkelijk. Ze is een van de bepalende gezichten van CNN, de nieuwszender die president Donald Trump zo liefkozend 'fake news' noemt.

Amanpour zat ontspannen naast Huys en beantwoorde charmant en geduldig vragen van de - zonder uitzondering overdreven goed Engels sprekende - meegereisde studenten. Af en toe lichtte het vuur op in haar ogen, bijvoorbeeld toen een studente vroeg of ze een 'thrillseeker of verslaafde' was. 'I actually bitterly resent even the question and the words' antwoordde Amanpour, wat keurig Engels is voor 'wat een rukvraag'.

Nog vuriger sprak Amanpour over het verschil tussen objectiviteit en neutraliteit in de journalistiek. 'Er zijn nog altijd mensen die ontkennen dat de Holocaust heeft bestaan. Zeggen we dan: dat is iemands waarheid? Nee, dat zeggen we niet. We staan niet toe dat mensen dingen verzinzen. Als mensen zeggen dat kooldioxide niet leidt tot klimaatverandering, terwijl het volgens wetenschappelijk bewijs voor 99,9 procent zeker is. De ontkenner zijn een minderheid, maar ze worden behandeld als gelijkwaardig aan anderen.'

De uitzending van *College Tour* was - met veel bewonderende woorden van collega's, Huys en studenten - een mooi eerbetoon aan een grand dame van de journalistiek. Terecht. Maar zeker gezien Amanpours eigen opvattingen over objectiviteit, was het jammer dat Huys haar niet een paar lastige vragen stelde over haar werkgever. CNN is de laatste jaren allesbehalve onbesproken en gaf bijvoorbeeld vanwege de entertainmentwaarde toenmalig Republikeins-kandidaat Trump onevenredig veel zendtijd (op primetime drie keer meer dan alle Republikeinse kandidaten bij elkaar). Helaas was niemand in de studio 'moeder' genoeg dat ter sprake te brengen.

Vandaag

BEELDDE KUNST Een museum in een afgelegen, onveilig deel van Congo. Ja, juist daar.

The White Cube van Renzo Martens moet kapitaal aantrekken.

Een werk van Marlene Dumas is waarschijnlijk nooit eerder zo geïnstalleerd: staand op twee gevorkte boomstammetjes, leunend tegen een wand van bamboebladen. Maar het is dan ook nog nooit eerder in het binnenland van Congo geweest.

Afgelopen zaterdag opende The White Cube, onderdeel van een lange-termijnkunstproject van de Nederlandse kunstenaar Renzo Martens (43), in Congo. Gelegen op een heuvel steekt het door architectenbureau OMA ontworpen spierwitte blokkendoosje af als een witte puntmuts op een groene oase. Het museumpje (drie zalen, circa 120 vierkante meter) is gebouwd in een zeer afgelegen gebied nabij het stadje Lusanga in de provincie Kwilu, op een dagreis afstand van Kinshasa.

Geen stromend water hier, geen elektriciteit, de eerste verharde weg begint 40 kilometer verderop en de bewoners van het nabijgelegen kamp Kingangu leiden een basaal bestaan in huisjes die een overblijfsel zijn uit de tijd van de palmolieplantage van de gebroeders Lever. William Lever stichtte hier in 1911 het begin van een palmolie-imperium. Destijds heette het Leverville. Het bedrijf ging later op in Unilever. Sinds Unilever de plantages in de jaren tachtig verkocht en het opvolgende bedrijf in 2005 failliet ging, is de streek verarmd. 'De grond is uitgeput en de mensen zijn dat ook', zegt bosbouwspecialist René Ngongo op de opening.

En nu dus een White Cube, genoemd naar zo'n archetypische witte neutrale kunstruimte. Oké, de klimaatbeheersing laat nog wel even op zich wachten, want er is nog geen dak en de stroomaanleg is vertraagd. Maar toch: een museum. Geopend met een driedaags evenement met lezingen, debatten, presentaties,

dans, een zegening door de tribale chef Lunguangu N'Dikitana en een bewogen toespraak van Martens. Plus een dampend, ruim vier uur durend concert op zaterdagavond waar naar schatting in het donker - alle generatoren draaiden voor het podium, de lichtshow en de falende koelkasten - zo'n tweeduizend mensen op af kwamen. Kinderen zetten de onwennige buitenlandse gasten aan het dansen en hielden ze gillend van de lach duimgrote friemelende insecten voor de neus. Het gevaar - in de aanpa-

heten *kisendi*, heiligdommen van bamboe. Twee geautoriseerde afdrucken van Luc Tuymans' werk over Congo (de koloniale koning Boude-wijn en de vermoorde Congolese politicus Lumumba) hangen ook in zo'n hut - een tamelijk bizar gezicht. Het is voor het eerst dat werk uit die controversiële serie over Congo in het land te zien is. Het plaatselijke publiek, dat op de eerste avond massaal is toegestroomd, kijkt er onbewogen naar.

Renzo Martens richtte zich op Congo nadat hij er in 2008 de film *Episode III-Enjoy Poverty* had gemaakt. Hij keerde terug en ging samenwerken met een collectief van voormalige plantagearbeiders die nu kunstenaar zijn. Hun opmerkelijke businessmodel trok de aandacht: de sculpturen worden ter plaatste 3D gescand en in Europa in chocola afgegoten. Ze reisden al naar Berlijn, Amsterdam en onlangs New York.

De inkomsten van de verkochte werken en flink wat Nederlands geld legden de basis voor een groter plan, waarbij het dorp is opgeknapt en waar sinds vorig jaar een nieuw plantagemodel aan is gekoppeld, ecologisch en duurzaam.

De White Cube is bedoeld om kapitaal en interesse aan te trekken. Wat begon als een kunstproject wordt meer en meer een emancipatiemodel, maar dan wel een met een ongebruikelijk artistiek randje. Het model wordt in een vijf jaar durend studieprogramma verder ontwikkeld en zo mogelijk verspreid in Congo en daarbuiten. In het dorp zegt men over Martens: wat hij doet is geen kunst, dit is revolutie.

Sacha Bronwasser

The Repatriation of the White Cube is nog een week open, daarna op afspraak: www.humanactivities.org

CONGO

240417 © de Volkskrant 0 500 km

lende provincie zijn onlangs VN-medewerkers vermoord - lijkt ver weg, maar op elk padje naar het terrein zit wel een politie-agent op een tuinstoel.

En een expositie dus, met werk van kunstenaars die bij het project betrokken zijn en een aantal internationale sterren: de Nederlandse Marlene Dumas, de Belgen Luc Tuymans en Carsten Höller en de Congolees Sammy Baloji, wiens werk momenteel ook op Documenta te zien is. Dat werk staat deels in die White Cube, maar vooral in een complex van zoge-

The White Cube, een museum in de afgelegen provincie Kwilu in Congo.

Foto Léonard MPongo

MAANDAG 24 APRIL